

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219010120
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6219010120.2

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Slavoj Sendeckého a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 22. januára 2020, prejednal odvolanie obžalovaného D. Q., proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 02.12.2019 sp.zn. 10T/37/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného D. Q. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný D. Q. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 11.03.2019 v čase o 11.30 h sa prostredníctvom telefonického hovoru vyhrážal zabitím svojej bývalej družky P. G. ml., nar. XX.XX.XXXX a jej matke P. G. st., nar. XX.XX.XXXX, čím týmto konaním u nich vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie.

Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2,4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, ako aj vlastným písomným podaním. Odvolaniami sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa rozhodol nezákonne na základe nesprávne zistených dôkazov a aj keď ku skutku došlo, obžalovaného nie je možné potrestať, nakoľko jeho konanie je maximálne priestupkom, na prejednanie ktorého je príslušný iný orgán, preto by mala byť vec postúpená na priestupkové konanie. Došlo k určitému telefonickému vyhrážaniu zo strany obžalovaného, ale jednoznačne nebolo preukázané, že išlo o prečin, vzhľadom na menšiu mieru závažnosti jeho konania, vzhľadom na okolnosti prípadu.

Súd uznal vinu obžalovaného, vychádzajúc z minulosti obžalovaného, táto skutočnosť však nijakým spôsobom nedokazuje, ani nemôže dokazovať spáchanie stíhaného činu obžalovaným a trestnú činnosť v minulosti nemožno považovať ani za nepriamy dôkaz, nakoľko sa vôbec netýka skutkových okolností, ale len osoby obžalovaného. Dokazovanie v trestnom konaní, či nedostatok usvedčujúcich dôkazov nie je možné nahrádzať len formálnym konštatovaním o odsúdení obžalovaného v minulosti.

Obžalovaný sám videl aj v dôkazoch rozpory medzi výpovedami poškodených a tiež medzi výpovedami policajtov. Rozhodne však odmieta, že by sa jeho ex priateľke, či jej matke vyhrážal po telefóne alebo inak podrezaním hláv, zabitím, či iným fyzickým násilím, naopak, jeho ex priateľka ešte počas spolužitia, ale aj po ňom sa mu vyhrážala, že ho nechá zbiť a zavrieť do väzenia, čo sa jej v konečnom dôsledku aj podarilo. Zo strany jej ex priateľky došlo ku krivému obvineniu, tiež k zmanipulovaniu jej príbuznej, teda matky, aby vypovedala tak, ako ona. Nevie sa teda dovolať spravodlivosti, nemá ako dokázať, že to nie je pravda, čo tvrdia poškodené, preto žiada spravodlivý proces, lebo inak sa svojich práv bude domáhať na Najvyššom súde SR, Ústavnom súde SR alebo Európskom súde pre ľudské práva.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a konanie rozsudku predchádzajúce, pritom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne.

Súhrn priamych dôkazov, predovšetkým výpovede obžalovaného a oboch poškodených v spojení s nepriamymi dôkazmi vo forme výpovedí ďalších svedkov bol súdom prvého stupňa vyhodnotený na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a takéto hodnotenie dôkazov vedie aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný sa dopustil predmetného skutku a prečinu tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa dostatočne obsiahlo zrozumiteľne odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, odvolací súd si ich osvojil, stotožňuje sa s nimi a v ďalšom na ne iba poukazuje, aby tak v podstate duplicitne nezdôrazňoval tie isté skutočnosti ako súd prvého stupňa.

V rámci odpovedí na odvolanie obžalovaného odvolací súd však musí dodať k už uvedenému napadnutému rozsudku, že obžalovaný rozhodne nebol uznaný za vinného, usvedčený a odsúdený len na základe toho, ako to uvádza v dôvodoch odvolania, že v minulosti bol trestaný, a to aj za trestnú činnosť tohto istého druhu. Túto skutočnosť tak okresný súd, ako aj krajský súd prehliadnúť nemohol pri hodnotení osoby obžalovaného a jeho kriminálnej minulosti pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, na druhej strane však nie je rozhodujúcim dôkazom, z ktorého by malo vychádzať ustálenie viny obžalovaného. Naopak, obžalovaný je presvedčivo usvedčovaný z páchania trestnej činnosti, predovšetkým výpovedami oboch poškodených, a to G. G. st., ako aj G. G. ml., ktorí v podstate sluchovo cez mobil prevzali a vypočuli vyhrážky obžalovaného v tom istom čase, nešlo o žiadne sprostredkované tvrdenie inej osoby. Zásadné rozpory vo výpovediach poškodených zistené odvolacím súdom i prvostupňovým neboli, lebo išlo v podstate o krátky rozhovor, základom ktorého boli predovšetkým vyhrážky smerujúce k usmrteniu poškodených obžalovaným, odrezaním hláv a vložení do okna a podobne, tiež spomenul, že má pištoľ a išlo o hrozby bezprostredne hroziace z pohľadu toho, že obvinený uviedol, že za chvíľu je u poškodených. Je logické, že práve táto skutočnosť vyvolala strach u poškodených a rozhodnutie ihneď privolať hliadku polície, pokiaľ by obsah týchto vyhrážok bol neškodný alebo išlo o nejaký bežný rozhovor alebo hádku, vzťahy medzi obžalovaným a poškodenými nie sú tak narušené, aby mali dôvod na krivé obvinenie a privolanie polície. V tejto súvislosti treba uviesť, že z výpovedí poškodenej P. G. ml. vyplýva, že takéto vyhrážky a útoky obžalovaného boli bežné aj počas ich spolužitia, preto rozhodne poprela, že by mala záujem opätovne obnoviť spolužitie s obžalovaným, ako to on tvrdí, i keď sa snaží udržiavať s ním normálne vzťahy, v záujme spoločných maloletých detí, dovoľuje mu s nimi sa stretávať, a to aj v čase, keď navštívi obec, kde on býva a kde býva jej priateľka, či rodina. Zo strany poškodených neboli zistené žiadne také predchádzajúce nezrovnalosti, ktoré by vyvolali príčinu pre krivé obvinenie obžalovaného, naopak, pre správanie sa obžalovaného v zmysle vzneseného obvinenia a výrokovej časti rozsudku bol dostatočným dôvodom pri jeho povahe a fakt, že takto reagoval bezprostredne potom, čo sa dozvedel, že predchádzajúcim trestným rozkazom bol odsúdený na podmienený trest, na ktorom odsúdení majú zásluhu poškodené, ktorú skutočnosť obžalovaný nepoprel a pokiaľ priznal, že telefonoval poškodenej P. G. ml., rozhodne po zistení takejto skutočnosti to nebolo nejaké poďakovanie alebo priateľské oznámenie uvedenej pre neho nepríjemnej skutočnosti, ale zareagoval tak, ako to popisali poškodené. Aj z výpovedí svedkov - príslušníkov policajnej hliadky, ktorá bola privolaná poškodenými L. F. a Q.. J. J. vyplýva, že po príchode obžalovaným, tieto zjavne boli vystrašené. Požiadali poškodenú, aby zavolała obžalovaného na zistenie, kde sa nachádza, v rámci toho obžalovaný uvádzal, že toho dňa nepríde, ako to zrejme predtým uviedol a ako to vyplýva z výpovedí poškodených, že hneď je u nich a odreže im hlavy a tiež sa ospravedlňoval na neurčito tak, že on to tak nemyslel a podobne. Aj na matke poškodenej videla, že má strach, lebo sa triasla, bola rozrušená. Pokiaľ by išlo o vymyslenú skutočnosť, tak by sa poškodené v takomto psychickom stave nenachádzali, ktorú skutočnosť zjavne nemožno považovať za klamlivú zo strany uvádzanou svedkami - policajtmí.

Vychádzajúc z týchto dôkazov a ich hodnotenia odvolací súd teda dospel k zhodnému záveru ako okresný súd a je presvedčený o tom, že obžalovaný je páchatelom predmetného skutku tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa a správne potom bol skutok aj kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pretože

obžalovaný sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe.

Ide o trestný čin, resp. prečin, kde sa vyžaduje úmyselné zavinenie, je zrejmé, že obžalovaný v tomto prípade konal v priamom úmysle, minimálne vystrašiť poškodené ako pomstu za jeho predchádzajúce odsúdenie, o ktorom sa práve predtým dozvedel a vinu za toto odsúdenie zo seba prenášal na osoby, ktoré ho aspoň čiastočne mali usvedčovať zo spáchania predmetnej trestnej činnosti.

Odvolačný súd nezistil pochybenie v napadnutom rozsudku vo výroku o treste, pretože pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol súd prvého stupňa na všetky významné skutočnosti v zmysle § 34 ods. 1,4 Tr. zák., predovšetkým prihliadol na tú skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil úmyselného prečinu potom, čo v minulosti bol za takúto trestnú činnosť potrestaný podmieneným trestom odňatia slobody, a to rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 03.12.2018 sp.zn. 10T/96/2018, kde bol trestným rozkazom uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. a bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dva roky a šesť mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu tri roky, teda skúšobná doba mala plynúť dňom 16.04.2022 s probačným dohľadom a obmedzeniami vo forme zákazu požívania alkoholu a psychofarmák, ktoré nemá predpísané lekárom. Je teda zrejmé, že hrozba trestom odňatia slobody za obdobnú násilnú trestnú činnosť u obžalovaného nespĺnila zákonom sledovaný účel, preto tento účel môže splniť jedine trest odňatia slobody nepodmienený, uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, upravenej o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., zvýšenej o jednu tretinu, pretože u obžalovaného prevažovali priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi, keď priťažujúca okolnosť bola zistená 1 a poľahčujúca okolnosť u obžalovaného zistená nebola.

Uložený trest aj podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám, a to aj z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie, pritom nejde o trest neprimerane prísny.

Správne bol odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin.

Na základe uvedených dôkazov a úvah o nich rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.